

VRAŽDA NA HALLANDOVI

Román

Pia Juulová

Kniha vychází s finanční podporou dánského Státního fondu umění.

This translation has been published with the financial support of Danish Arts Council.

THE DANISH ARTS FOUNDATION

Copyright © 2009 Pia Juul / Tiderne Skifter
Published by agreement with Salomonsson Agency
Translation © Helena Březinová, 2014

ISBN 978-80-7473-156-3

1

Večer předtím jsme seděli v obývacím pokoji. Já pila kávu, on pivo. Sledovali jsme detektivku. „Téhle bych se chtěla podobat,“ prohlásila jsem o vyšetřovatelce; jediná zralá žena, která kdy byla v televizi. „Ale nepodobáš se jí,“ řekl. Otočila jsem se a pohlédla na něj. Ženské obličej se bortí. Mužské získávají na váze. „Máš váhu,“ řekla jsem. Otočil se a pohlédl na mě. „Kde?“ vyděsil se. „Ha – ha – ha,“ já na to.

„Odjíždím v sedm,“ vypnul televizi.

„Jdu psát.“ Objala jsem ho kolem krku a co nejvíc se na něj přitiskla, políbili jsme se, tvář jsem se otřela o jeho strniště. „Nebude to na dlouho.“

Vešla jsem k sobě do pracovny, zakopla o něco na podlaze, opatrně se došoupala ke stolní lampičce a rozsvítila. Počítač blikal. Na stole stála sklenice zteplalé vody, lokla jsem si, potom jsem šla pustit hudbu, vložila jsem do přehrávače cédéčko, které leželo volně na polici, neviděla jsem, co to je. Ozvalo se *Im wunderschönen Monat Mai*, vypnula jsem to. Tohle můžu poslouchat jen nahlas a tak pozdě večer na to nikdo jiný nemá náladu.

Oživila jsem počítač, sáhla po knize a odložila ji. Klikla jsem na myš a otevřela soubor; ani otevřený nebyl, poslední změna byla stará dva dny a to jsem jen opravovala čárky. Stejně dobře jsem mohla jít do postele.

Možná ještě nespal. Dala se do mě zima, z podlahy jsem sebrala mikinu, natáhla si ji přes hlavu a pustila se do čtení. Pak jsem psala.

Stávalo se to opravdu vzácně, ale zapomněla jsem na čas, text mě pohltil. Uplynuly hodiny. Když jsem vzhlédla, měla jsem strnulou šíji. Vstala jsem a otevřela okno, světlo bylo šedé a fjord měl neskutečnou barvu. Na střeše altánku seděl kos a zpíval. Bylo to nejkrásnější jarní ráno, jenže když člověk celou noc nespí, má ztuhlé tělo a hlavu napěchovanou k prasknutí a zároveň docela prázdnou, je všechno špatně.

Přemítala jsem, a ani to se mi nepodobalo, jak popsat fjord v onom konkrétním okamžiku. Vycházelo slunce a voda co chvíli měnila barvu.

Hallanda jsem budít nechtěla, stejně měl co nevidět vstávat. Šla jsem se vyčurat a s dekou se sesula v obýváku na gauč. Probudila jsem se a bylo mi jasné, že mě vyrušil nějaký zvuk. Ale jaký? Zůstala ve mně ozvěna něčeho hodně hlasitého. Posadila jsem se, sáhla si na vlasy, pohyb, který znám z filmů, vzpamatovala jsem se a stiskla deku na kolenou. Měla jsem strach? Asi nemůžu s jistotou tvrdit, že jsem se bála, to by taky bylo šílené a prorocké, ale každopádně si vybavuju lehkou úzkost, znepokojení, něco se stalo. Že by to byly dveře, když Halland odcházel?

Cestou do koupelny jsem nahlédla do ložnice, postel byla prázdná. Takže už odjel.

Ve sprše jsem si uvědomila, že jsem na chodbě zahlédla jeho bundu a aktovku. Tak tedy neodjel. Vypnula jsem vodu a zavolala na něj. Neodpověděl, ale to už jsem zneklidněla, utřela jsem se a cestou z koupelny se omotala osuškou. Někoho jsem zahlédla skrz mléčné sklo ve vchodových dveřích, napadlo mě, že tam stojí on, a zrovna když jsem se chystala otevřít, zazvonil zvonek. „Okamžik!“ křikla jsem a letěla do ložnice, od-

hodila jsem osušku, popadla Hallandův župan a cestou ke dveřím si ho oblékla.

Otevřela jsem. Stál tam nějaký zmatený člověk.

„Jménem zákona!“ vyštěkl a hlas se mu zlomil. Zvedl ruku. „Je 7:47, jste zadržena... Ne –.“ Zalapal po dechu.

Nevěřila jsem svým uším. Vtom jsem ho poznala. Neznala jsem ho, ale poznala jsem ho, každé ráno parkoval před policejní stanicí naproti. Jednou jsem si tam byla prodloužit pas, jinak nic. Nevěděla jsem, jestli tam dělá úředníka nebo jestli je policajt, nikdy mě to nezajímalo, ani teď ne. Nesmála jsem se, protože legraci si zjevně nedělal, byl úplně bez sebe, vypadal vyděšeně. Pak to vzal od začátku: „Jste žena Hallanda Roeho?“

„Ano!“ odpověděla jsem.

„Jste zadržaná. Zatýkám vás za vraždu Hallanda...“ Nahrbil se, byl opravdu nepřijemně zadýchaný.

Prošla jsem kolem něj ven na studené dlažební kostky, na náměstíčko a rozhlédla se. Na druhém konci prostranství jsem zaznamenala shluk lidí. V dálce jsem slyšela houkačku.

„Co se stalo?“ zeptala jsem se.

Na schody vedlejšího domu vyšla Inger. „Co se stalo, Bjørne?“ zeptala se toho muže. „Zastřelili Hallanda Roeho!“ zasyčel a ukázal na druhou stranu náměstí. Pak obrátil ukazovák na mě: „To ona ho...“

Rozběhla jsem se. „Zadržte ji!“ vykřikl ten pitomec a utíkal za mnou. Ale já se přece běžela podívat, co se stalo, já nikam neutíkala. Absurdní nebylo tvrzení, že jsem někoho zastřelila, ale že zastřelili Hallanda. Vůbec jsem tomu nevěřila. Do chvíle, než jsem ho uviděla.

„Jestli odejdeš,“ řekl mi manžel tehdy před deseti lety, „Abby už nikdy neuvidíš.“ „O tom nerozhoduješ ty!“

odsekla jsem. Slyšela jsem, že mám řezavý hlas, a zarazilo mě to. Abby bylo čtrnáct, mohla už se přece rozhodnout sama. Mohla a také se rozhodla. Budťo ji znal lépe než já, což je pravděpodobné, nebo ji ovlivnil, což je také pravděpodobné. Od té doby jsem ji viděla jen několikrát, naposledy už před drahnou dobou. Byla paličatá. Měla jsem malé album s jejími fotografiemi, teď už pěkně odrbané.

Ale moc dobře jsem věděla, že tahle moje sentimentalita nic nestojí. Opovrhovala mnou, což já taky, když jsem o tom začala přemýšlet, a tak jsem o tom nepřemýšlela. Například jsem takřka přestala pít, a to záhy poté, co jsem se od nich odstěhovala. Každopádně jsem se už neopíjela. Když jsem v opici párkrát kvůli Abby bulela a mlhavě tušila Hallandovo znechucení, že už nemyslím jen na něj, ale v jednom kuse i na svou dceru, rozhodla jsem se, že zůstanu u jednoho piva, u jedné sklenice vína. Proti tomu nic nenamítal, hlavně že jsem byla bezezbytku pohlcená jím, a to jsem byla. Nemusel to říkat nahlas, lapala jsem všechny jeho drobné signály. Navíc kdybych jím pohlcená nebyla, bylo by to všechno úplně zbytečné. Ještě zbytečnější.

Ztuhla jsem. Stála jsem opodál a dívala se na Hallandovo těžké tělo, na obličej na dlažbě, na jedno zpola otevřené oko, na široká ústa s tenkými rty, na dozadu sčesané bílé vlasy, na černou vázanku, na bílou košili s krvavou skvrnou. Váha.

Abby, blesklo mi hlavou.

Dlažba se v ranním světle leskla, byla mokrá. Náměstíčko jindy zelo prázdnotou, teď se to tu hemžilo lidmi, na žlutých a bílých fasádách domů už kvetlo několik růží.

„To je její muž,“ zaslechla jsem někoho, ukročili stranou a dělali mi místo, ale já už viděla dost. Cítila jsem,

jak na mě zírají. Něco mi našeptávalo, ať se na jeho tělo vrhnu a hlasitě se rozeštkám, ale celé to bylo strašlivě mlhavé a neskutečné, a kdybych se chovala teatrálně, pevnějších obrysů by to nenabylo. Místo toho jsem pozpátku ustupovala, nakonec jsem se otočila a po ledových chodidlech se vracela k domu. Dveře byly ještě otevřené a ve chvíli, kdy jsem vzala za kliku, jsem se rozklepala. Sotva jsem za sebou zavřela, klesla jsem na podlahu předsíně, stočila se do klubíčka a hlasitě se rozplakala. Ale hlavou mi nešlo: Hallande, ó, Hallande – ale zase, jako před chvilkou na náměstí: Abby! Musím zavolat Abby!